

τέχνες PLUS - Είδα τον «Ντετέκτιβ», σε σκηνοθεσία Έφης Δρόσου (Αποστολή στη Θεσσαλονίκη)

texnes-plus.gr/theatro/eida/item/6587-eida-ton-ntetektiv-se-skinotheresia-efis-drosou-apostoli-sti-thessaloniki

Αναστάσης Πινακουλάκης

Είδα τον «Ντετέκτιβ», σε σκηνοθεσία Έφης Δρόσου (Αποστολή στη Θεσσαλονίκη)

[Tweet](#)

- μέγεθος γραμματοσειράς μείωση του μεγέθους γραμματοσειράς αύξηση μεγέθους γραμματοσειράς
- Εκτύπωση
- E-mail

Από τον Αναστάση Πινακουλάκη

Την προηγούμενη εβδομάδα έκανε πρεμιέρα στο Βασιλικό Θέατρο η παράσταση *Ντετέκτιβ* σε σκηνοθεσία Έφης Δρόσου.

Το ΚΘΒΕ επιστρέφει με κωμωδία με το ***Η δεύτερη έκπληξη του έρωτα (Β. Παπαβασιλείου)***, επιλέγοντας τον εμπορικότατο βρετανό συγγραφέα Peter Shaffer, του οποίου ο *Αμαντέους* παρουσιάζεται στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά αυτή την περίοδο (διαβάστε την κριτική μας [εδώ](#)). Το *Ντετέκτιβ* είναι μια κωμική ιστορία έρωτα και απιστίας, εμπλουτισμένη με στοιχεία αστυνομικού μυθιστορήματος και φάρσας. Η υπόθεση του

έργου αρχίζει με την πρόσληψη ενός ιδιωτικού ντετέκτιβ για να διαπιστωθεί αν η σύζυγος ενός φτασμένου λογιστή τον απατά, ενώ σταδιακά έρχονται στην επιφάνεια ζητήματα φύλου, αυτοέκφρασης μέσα στις ερωτικές σχέσεις και της ποιότητας των ανθρώπινων σχέσεων. Έργο φαινομενικά ξεπερασμένο που αποκτά μια νέα διάσταση σήμερα όπου τα θέματα αυτά απασχολούν υπό νέο πρίσμα την κοινή γνώμη. Τους ρόλους του έργου υποδύονται οι ηθοποιοί Δημήτρης Διακοσάββας, Θοδωρής Πολυζώνης και Νατάσσα Δαλιάκα.

Το έργο

Η παράσταση, με έντονο άρωμα της δεκαετίας του '60, υπονομεύει τις κοινωνικές συμβάσεις και ισορροπεί ανάμεσα στην κωμωδία και την κοινωνική σάτιρα. Οι θεατές παρακολουθούν ζητήματα που απασχολούν διαχρονικά τις ανθρώπινες σχέσεις και πώς αυτές εξελίσσονται. Η Μπελίντα διασχίζει τους δρόμους της πόλης και ξοδεύει τον χρόνο της σε άσκοπους περιπάτους. Την ίδια ώρα, ο σύζυγός της, τρελαμένος από τη ζήλια, αναθέτει σε έναν ντετέκτιβ την παρακολούθησή της. Ένας εκκεντρικός τύπος την ακολουθεί σε όλες τις διαδρομές της... ή μήπως τον ακολουθεί εκείνη; Οι δυο τους αναπτύσσουν μια παράδοξη, σιωπηλή σχέση.

Ο «Ντετέκτιβ» παίχτηκε για πρώτη φορά το 1962 στο Globe Theatre με τον Kenneth Williams και τη Maggie Smith. Ο αγγλικός τίτλος του έργου είναι «**The Public Eye**» και συνήθως ανεβαίνει μαζί με ένα ακόμη μονόπρακτο, γραμμένο την ίδια χρονιά, με τίτλο «The Private Ear». Το μονόπρακτο «**The Public Eye**» έγινε ταινία, με τίτλο «**Follow Me!**», το 1972, σε σενάριο του ίδιου του Σάφερ και σκηνοθεσία του Carol Reed.

Στην ταινία πρωταγωνιστούν η Mia Farrow, ο Topol και ο Michael Jayston. Στην Ελλάδα τα δύο μονόπρακτα, «The Private Ear» και «The Public Eye», παίχτηκαν πρώτη φορά μαζί στο θέατρο «Ακάδημος» από τον θίασο Γιάννη Φέρτη και Ξένιας Καλογεροπούλου, τη θεατρική περίοδο 1966 -1967, με τίτλο «Η Αφροδίτη και ο Ντετέκτιβ». Το έργο προβλήθηκε και από «Το θέατρο της Δευτέρας», το 1976.

Η παράσταση

Η **Έφη Δρόσου** σκηνοθετεί και μεταφράζει μια εμπορική βρετανική κωμωδία με έντονο το στοιχείο της φάρσας, με γρήγορες εναλλαγές σκηνές κι ένα χιούμορ που ανήκει εμφανώς στον προηγούμενο αιώνα. Με ξαφνιάζει ιδιαίτερα η επιλογή του συγκεκριμένου έργου, τόσο ως θεματολογία κι ιδεολογία όσο και γιατί είναι ένα ολιγοπρόσωπο έργο που δεν περίμενα να φιλοξενηθεί σ' ένα τόσο μεγάλο θέατρο όπως το Βασιλικό. Μπορώ σίγουρα να δω μια σύνδεση ανάμεσα στο έμφυλο θέμα, που αποκτά συνεχώς νέα οπτική τα τελευταία χρόνια, τόσο για την ισότητα των φύλων σε όλους τους τομείς όσο και για το κίνημα #MeToo και τις εξομολογήσεις για σεξουαλική παρενόχληση. Εν τέλει όμως, έχουμε ένα έργο γραμμένο από άντρα, με μεγαλύτερη παρουσία αντρικών χαρακτήρων και όπου η γυναίκα είναι απλώς η σύζυγος του κυρίου. Σήμερα τι έχει να μας πει; Αυτό ως παρένθεση.

Ο σκηνικός χώρος που επιμελήθηκε η **Δανάη Πανά**, μας μεταφέρει στο γραφείο ενός λογιστή, με βιβλιοθήκες στα δεξιά και στ' αριστερά κι ένα μεγάλο κάδρο παραθύρου. Το φόντο του σκηνικού υποκαθίσταται από μια οθόνη όπου προβάλλεται πολύ «κλισέ» το λονδρέζικο τοπίο, με τον Big Ben και άλλα κτίρια. Το στατικό ψηφιακό περιβάλλον

εναλλάσσεται ανεπαίσθητα από λεπτομέρειες όπως πουλιά ή την... Mary Poppins. Τέλος, διαγώνια του σκηνικού έχουμε δύο περιγράμματα πορτών που δεν αξιοποιούνται από την σκηνοθεσία.

Ξεκινώντας η παράσταση Ντετέκτιβ κάνει αμέσως αισθητή μια σειρά σκηνοθετικών κι υποκριτικών επιλογών που παραπέμπουν σε προηγούμενες δεκαετίες παραστάσεων. Η πρώτη σκηνή ανάμεσα στον Τσαρλς και στον Τζούλιαν, κυλούσε αργά και χωρίς σαφή προσανατολισμό, παρά τη φιλότιμη προσπάθεια των ηθοποιών. Η δυναμική ωστόσο της παράστασης φαίνεται με την εμφάνιση της **Νατάσσας Δαλιάκα**, που υποδύεται την Μπελίντα. Από όταν εμφανίζεται η ηθοποιός με το πολύ συμβατικό δηλωτικό ροζ χρώμα, το σκέρτσο, τα λουλούδια, την άνεση, μεταλλάσσεται τόσο η σκηνική διάταξη όσο και η ροή του λόγου στην παράσταση. Από την στιχομυθία που πατάει στις προηγούμενες σκηνές και την εναλλαγή των προσώπων, η παράσταση φαίνεται πως βρίσκει τον ρυθμό της και τελικά κερδίζει το κοινό.

Την παράσταση ουσιαστικά παίρνουν πάνω τους οι τρεις ηθοποιοί της, ο καθένας με το δικό του ξεχωριστό τρόπο. Από τη μια έχουμε την πληθωρική και σχεδόν εμμονική περσόνα που δημιουργεί ο **Δημήτρης Διακοσάββας** ως Ντετέκτιβ κι από την άλλη τον εγκρατή και σχεδόν πικρόχολο Τασαρλς του Θοδωρή Πολυζώνη. Οι δύο ηθοποιοί παίζουν αντιστικτικά, με το χιούμορ να προκύπτει ακριβώς από αυτή την αντίστιξη. Μια μικρή αδυναμία της σχέσης των δύο ηθοποιών, είναι η ένταση της φωνής, με τον Διακοσάββα να έχει πιο στεντόρια κι επιβλητική φωνή και τον Πολυζώνη να έχει χαμηλότερες εντάσεις –λόγω ρόλου- με αποτέλεσμα να γέρνει το ζύγι της ερμηνείας τους. Το ερμηνευτικό τρίο συμπληρώνει μαγευτικά η **Νατάσσα Διαλιάκα**, η οποία φέρνει χρώμα και φρεσκάδα στην σκηνή.

Η μουσική του **Στέλιου Ντάρρα** άλλοτε λειτουργεί ως μουσικοί τόνοι που ενισχύουν την στίξη της στιχομυθίας κι άλλοτε ως elevator μουσική για τα μικρά μουσικά νούμερα των ηθοποιών.

Συνοπτικά, η παράσταση Ντετέκτιβ χωρίς να έχει αξιώσεις πρωτοτυπίας ή ανανέωσης του είδους της εμπορικής κωμωδίας, μπορεί να θυμίζει πρακτικές θεάτρου προηγούμενων δεκαετιών, αλλά καταφέρνει να περάσει και να ψυχαγωγήσει το κοινό κυρίως λόγω της δυνατής του διανομής.

Περισσότερα σε αυτή την κατηγορία:

Είδα την «Ημέρα Κυρίου», σε σκηνοθεσία Μάνου Καρατζογιάννη

Είδα το «Πονηρό πνεύμα», σε σκηνοθεσία Γιάννη Χουβαρδά

επιστροφή στην κορυφή